

A SZÉLMALOMHARCOS II. fejezet

Molnár Tamás

A GYERMEKKOR 1955 - 1969

Molnár Tamás életfilmje

Rákosi Mátyás a nép bölcs vezére, élet-halál ura. Az ÁVH mindenhol lecsap a kommunizmus ellenségeire. Fojtogató terror, hideglelős félelem és mélyszegénység uralkodik az országban. Fekete, lefüggönyözött Pobedák járkák az éjszakai utcákat. Reggelenként munkásmozgalmi dalokat üvölt a rádió. Szüleim albérletről albérletre vándorolnak, hajnalban kelnek és késő estig robotolnak. Reménytelenségbe, félelembe és szörnyű kínhalálba hullnak az emberek. Anyám meséli, hogy ez időtájt közel száz halottat mosdat le és öltöztet fel a kórház intenzív osztályán. Aztán terhes lesz és elutazik Mezőtúrra szülni az ottani kicsinyke, de tiszta bábaképzőbe. A szolnoki kórházban nem mer maradni, mert éhes patkányok rohanganak az újszülöttek között. A nyomorúságos albérlet, amelybe megérkezem, a romos szolnoki pályaudvar közelében áll. A környéken még sok lebombázott házmaradvány és bombatölcser éktelenkedik, emlékeztetve a közeli háború borzalmaira. Anyám rendszeresen a Budapest felé vezető főútvonal vasúti felüljáróján tologatja a babakocsit. 1956 őszén földrengés rázza meg Magyarországot. Megremegnek a falak, elmozdulnak a bútorok, kilengenek a csillárok. Anyám felkap a gyerekágyból és kiszalad velem az udvarra. Aztán november 4.-én hajnalban ismét megmozdul a föld. Anyám gyorsan kirohant ismét az udvarra. Szemben az úton végeleáthatatlan sorokban szovjet harckocsik dübörögnek Budapest irányába. Megszálló csapatok lánctalpai alatt reng a magyar föld. Anyám csak sír és sír, ahogyan ott tart a karjaiban.

Este apám lelkendezve siet haza, sztrájk miatt leállt a Járműjavító és az összes környező üzem. A munkások csapatokba verődve tárgyalják az eseményeket. A város utcáin itt-ott még látni lehet, az eldobált, fénykép nélküli, rongyosra tépett, vöröslő párttagkönyveket. Aztán lassan visszaáll a kikényszerített, gumibotos rend, ismét eljár dolgozni mindenki. Apám nővérének férjét keresztapámat, a forradalom napjaiban bevásárlják a tiszaföldvári munkástanács vezetőségébe. Mint végzett jogász, gyújtó hangú beszédekben követeli a Rákosi-rezsim bűneinek a kivizsgálását és a felelősök elszámoltatását. Ezért később hosszabb időre internálják. Több száz elítélt társával együtt a kunszentmártoni szovjet repülőtér kifutópályáját betonoztatják velük az ÁVH-sok. Később sokszor anekdotázik ezen. Közös cellában vannak összezárva ismert arisztokraták, főpapok és vezető polgári értelmiségiek. Latinul beszélgetnek egymás között azért, hogy fogva tartóik ne értsék társalgásukat. Keresztapámnak egyébként nagyon sokat köszönhetek. Igen szigorú, puritán és rendszerető ember. Kezdetektől a saját fiaként nevel. Évekig nem kap álláslehetőséget, később sem dolgozhat ügyvédként, ügyészként vagy bíróként, mert a rendszer soha nem bocsájt meg és nem felejt. Mivel római jogban, polgári peres és a gazdasági ügyekben szinte verhetetlen jogtudósnak számít, idővel felveszik Szekszárd legnagyobb mezőgazdasági gépüzeméhez a Mezőgéphez, vezető vállalati jogtanácsosnak.

Már 1963-at írunk. Apám állást és szolgálati lakást kap a tiszafüredi erdészettől, ahol elkezdődik életem mindmáig felejthetetlenül szép, izgalmas és romantikus időszaka. A „puskás emberek” ezekben az időkben különösen zárt világban élnek. (1956 után a soproni erdészeti egyetemről egész osztályok menekülnek nyugatra.) A mi kicsinyke otthonunk is egy régi uradalom majorjából van kialakítva. A Holt-Tisza partján, suttogó nyárfaerdőkkel körülölelve, egy nagy kastély közvetlen szomszédságában töltöm legszebb gyermekkori éveimet. A kilométerekre lévő iskolába hol gyalogolunk, hol szekéren és szánkón visznek bennünket az erdészek. Nyaranta a közeli Tiszában horgászunk, fürdünk és csónakázunk. Naphosszat az erdészeti gyümölcsösökben lopjuk a gyümölcsöt, gondtalanul csavargunk a környéken. A délutáni és éjszakai vadászatokra rendszeresen elvisz apám. Raposa Pista bácsi és később Mádai Laci bácsi az itteni erdészetvezetők. Szeretem ezeket a romantikus kirándulásokat, de a lövöldözést már nem. Látom a halott őzek tiszta barna tekintetét, mely látványtól örökre meggyűlölöm az értelmetlen öldöklést. Közel hozzánk a vízparton, egy rózsalugasokkal feldíszített öreg Halászcsernye áll, ahol esténként cserézik egy félkarú cigány. Odabenn a vízben, fából összetákolva, elkorhadta ugrótorony magasodik ki a tavirózsák közül. Egyik késő délután katonai teherautó gördül a partra, melyről orosz kiskatonák ugrálnak le. A tiszt vezényszavára levetkőznek, majd mindannyian vidáman beúsznak a roskatag futoronyhoz, ami aztán a súlyuk alatt nagy robajjal összedől. Jappai maty! – kiabáljuk felénk vihogva a vízpartról a ruszki káromkodást, aztán persze elszaladunk.

Itt tanulok meg úszni, a kátránnyal kikent tiszai ladikok között. Ahogyan a feketesúlyom szűrős tuskéi elöl kapkodom a lábaimat, egyszer csak lebegni kezdek a békanyúlás víz felszínén. Először kapálódzva kutyázom, majd egyre jobban megy a mellúszás. A hínárokat vigyázni kell, de hamarosan egyedül átúszom a Holt-Tiszát! Tisztelem a vizet, de nem félek tőle. Ha fázunk a hideg folyóban, vacogva kifekszünk a forró homokba. A Holt-Tiszához kötődik első halál közeli élményem is. Télen belekorcsolyázom a saját magam által vágott lékbe, és majdnem a jégablak alá merülök. Kétségbeesetten kapaszkodó kezem között összetörik a síkos jég. Társaim botot nyújtanak felém, így tudok nagy nehezen kimenekülni a veszélyes helyzetből. A szomszéd lányok segítenek ugyan megszáradni, de mire hazaérek, rám fagy a nedves ruha. Anyám nem sejt semmit, de az átázott zoknimért megnyakal.

A Tisza szeszélyes folyó, egymást követik a tavaszi és nyári árhullámok. Amikor kiönt a zavaros áradat, az erdészek hatalmas katonai motorcsónakokban menekítik a fuldokló őzeket. A parton széles hálókat feszítenek ki, ezekkel fogdossák össze a menekülő apróbb vadakat. Apámmal egyszer tutajon töltöttünk néhány napot. A tiszai faúsztatók kunyhójában eszem életemben először ízletes varjúlevest. Abádszalókon látok először hatalmas, náddal lefedett jégvermet, amelyben a kifogott tiszai halakat raktározzák. Izgalmas és fantasztikus ez a titokzatos erdei és vízi élet. Olyan mindez, akár az ősi, elvarázsolt Édenkert. Egy nap azonban megtört fáradt emberek szállnak le a teherautókról, fakitermelési munkára osztják be őket a közeli erdőbe. Mint kiderül, politikai foglyok, akik kényszermunkára érkeztek. Az erdészek furcsa, megilletődött tisztelettel néznek ezekre az újdonsült „favágókra”. Sehogy sem értem meggyőzőségeiket. Azt sem tudom, mi az a kényszermunka.

Valóságos mesekönyvbe illő kalandok sokasága születik az akkori időkben. Nyáron kis árva őzgidákat nevelgetek, ősszel töklámpásokat faragok, muraközi lovak széles hátán tanulok lovagolni, miközben Kontra Feri és Buna Zsolti barátaimmal szerteszéjjel bandázunk a közeli erdős vidéken. Egyszer lezuhanok a magas körtefáról, de nem törik el egyetlen porcikám sem. Aztán fogadásból megülök egy vágató birkát, amely kirohan velem a fél világból. Koszos, csapzott, de boldog és szabad „vademberek” vagyunk. Egy nyári éjszakán ismét vadászatról térünk hazafelé apámmal, s már fáradtam bóbiskolok az erdészeti terepjáró platóján. Hirtelen felriadok a nagy fényességre és hatalmas robbanásra. Éppen az abádszalóki csemetekert mellett haladunk, amikor becsapódik oda egy orosz vadászgép. Másnap kimegyünk a helyszínre. A földben akkora és olyan mély lyuk tátong, hogy felfakad belőle a sáros talajvíz. A gép szürke alumínium roncsait gyorsan elviszik, az emberi maradványokat zacskóba szedegetik össze az orosz kiskatonák. Rengeteg orosz lepi el a környéket, esténként hosszú konvojokban vonulnak a leponyvázott teherautók. Aztán egy távoli tavaszi napon történik egy másik furcsaság. Fáradtan fekszem a focipálya fűvében, fáradtan és kábán bámulom a báránfelhős kéklő eget. Odafenn a magasban egymást követik a csapatszállító katonai repülőgépek. Este apám – aki közben a dolgozók iskolájában elvégzi a technikumot-, szomorúan közöli, hogy azonnali behívót kapott. Előhúzza az ágy alatt tartott katonai felszerelését és korán reggel elbúcsúzik. Három hétig távol van tőlünk, miközben semmit sem tudtunk róla. Napokkal később a televízióból értesülünk, hogy a Varsói Szerződés „baráti” hadserege, a Csehszlovák állam „segítségére” sietett. Húsvét környékén aztán hazajön, fáradtan leroskad a székre és csak annyit mond: - Nagyon szégyellhetjük magunkat!

A gyermekkori kalandok azonban nem korlátozódnak Tiszafüredre. Mivel szüleim éjjel-nappal dolgoznak, így a szünetek jelentős részét a rokonoknál töltöm. Mezőtúron aránylag kevés időt bírok ki Szabó nagyanyám rideg, hideg és katonás viselkedése miatt. Itt legtöbb időmet az olvasás, a strandolás és a temetői séták teszik ki. Nagyon szeretek kószálni a temetőben és olvasgatni a régi sírfeliratok misztikus üzeneteit. Jutka, anyám legkisebb testvére sokáig Budapesten lakik, majd férjével, Pap Ferivel, leköltözik a nagyszülőkhöz. Feri igen olvasott és tájékozott fővárosi ember, később egy nagy családi veszekedés során tudom csak meg, hogy azért menekültek vidékre, mert Feri az úgynevezett Kék Ávónál szolgált, és 1956 után félt az emberek bosszújától. Igazából soha nem tudom meg az okát, de apám egyszer majdnem összeverekszik Ferivel. A mi családukban soha senki nem volt párttag. Mivel kommunista barátaink és ismerőseink sem voltak, így furcsán kezdődik a viszonyom Ferivel. Miután sokat tudok beszélgetni vele az engem érdeklő kérdésekről, ezért később elfogadom. Beiratkozom a mezőtúri könyvtárba, és ottani nyaralásaim nagy részét olvasással töltöm.

Az iskolai szünetek jelentős részét leginkább Tiszaföldváron és Szekszárdon töltöm. A gyerekek általában az egyik nagyszülőhöz sokkal jobban vonzódnak, így vagyok ezzel magam is. Tiszaföldvár szeretetteljes meghittsége miatt, ez a hely az én igazi és békés otthonom. Nagymamám minden reggel hajnali fél négykor felkel és a virágoskert végében begyűjtja a

nyári konyha kormos tűzhelyét. Emlékszem, ahogyan a csendes félhomályban odaáll a nagy ovális szobai tükör elé, és szépen befonja derékig érő, gyönyörű, ezüstösen őszülő haját. Amikor felébredek, nagypapám beállít a napsütötte szobába, kezében egy féldecis pohárral, amiben málnaszörp van, koccint velem az egészségemre. Mire végre felkelek, már várt a cikóriakávé illata és a meleg reggeli házi sütemény, aztán irány a falusi strandfürdő. Nagymama nagyon vallásos, ezért esténként ott ülök vele a kéttornyú katolikus templom szüette padsoraiban. Áhítattal nézem a színes ólomüvegeken a magyar szenteket és a harcos hősokeket, talán Szent László szigorú arca és tekintete ragad meg leginkább. Furcsa, meghitt, kicsinyke templom ez. A Titanic tragédiája során odaveszett, fiatal náaszutas pár emlékének állította a homoki kastélyban élő egykori földesúr. A karácsonyi éjféli misék sugárzó hidegségét és a latinul lefojtatott szertartásokat nem kedvelem. Ebben a templomban vagyok első áldozó és bérnalkozó. Anyám legnagyobb megrökönyödésére, nagymama egyszer kifejti, hogy mennyire szeretné, ha felnőtt koromban majd pap lennék. Bevallom, hogy amikor beöltözöm a ministránsfiúk hófehér ruhájába, akkor engem is sokszor elfog a kísértés.

A rideg és hideg templommal ellentétben, nagyon szeretek házunk titokzatos padlásán csendben meghúzódni. Itt a rengeteg régiség és limlom között felfedezek, egy gyönyörű, első világháborús huszárcsatákat ábrázoló képeskönyvet. Lenyűgöznek a színpompás nyomatok és rézkarcok. Aztán egy reggelen nagymama eltűzeli a vastag kötetet, nehogy katona legyen belőlem. Az ötvenes évek nyomasztó félelme és szegénysége ott lebeg körülöttünk. Hetente egyszer, szép fehér vászonzacskóban, három kiló lisztet viszek át a közeli pékhez, aki délutánra megsüti a nagy, kerek és ropogós falusi veknit. Minden pénteki böjt alkalmával szózott zsíros tésztát vagy zöldséget eszünk, délután focizás közben cukrozott zsíros kenyeret majszolunk. Nagypapám piacozni jár a kertben megtermelt zöldséggel és gyümölccsel. A megkötős fecskenadrág és a kivágott orrú cipő hozzátartozik az akkori idők „divatjához”.

Egy nyári reggel fekete autó áll meg a ház előtt. Molnár Jánost keresik a Honvédelmi Minisztériumból. Azért jöttek, mert feltételezik, hogy a család birtokában van olyan katonai térkép, amit a fronton rajzolt nagypapám. Szerencsére nem jönnek be és nem tartanak házkutatást. Nagymama még aznap délután sietve ismét eltűzel valamit. Nyári szabadságuk jelentős részét, Földváron töltik keresztszüleim. Nyári délutánokon néha befutnak Keresztapám egykori rabtársai, akik izgalmas történeteket mesélnek, és csodás verseket szavalnak. Borozgatás közben sokszor elérékenyűlnek, érezhetően mindannyian nagyon nemzeti érzelmű emberek. Esténként közösen kártyázunk, régi családi históriákról mesélünk és anekdotázunk. Molnár nagypapámat akkoriban műtik a fővárosban. Rosszindulatú daganata miatt az orvosok néhány évet adnak neki, aztán kilencvenhét évig élt. Húsz évvel később, felfekvéses tüdőgyulladásban halt meg, miután elesik és rázuhan a bejárat kőkapu.

A szomszédban lakik Piroska néni és férje Gyula bácsi, aki – cigány származása ellenére-, egykor jó módú uradalmi számadóként és gazdatisztként kereste a kenyerét. A kertjükben

különösen szép rózsalugas áll, itt beszélget esténként gyertyafény mellett nagymamám a barátnőjével. A ház viszont éppen úgy néz ki, akár egy elvarázsolt boszorkánytanya. A nyikorgó ajtók, a kormos falak és pókhálók között, megkopott intarziás bútorok és keleti szőnyegek hevernek szerte szét. A tükrös polcok roskadoznak az ezüst eszközöktől, a porcelánoktól és a metszett kristályüvegektől. A házban világító szemű kövér macskák sokasága lakik. A konyha repedezett kőpadlóját vastag rétegben beborítja a lerágott csirkecsont. Ide általában kicsit szorongva és féltéssel lépek be, de Piroska néni jósága, és a szekrény tetején celofánpapírba csomagolt káprázatos ízű, dióval ízesített birsalmasajt, gyorsan megnyugtat. Gyula bácsi fonja meg életem első igazi, bőrszíjból készült ostorát. Éjszaka néha ekhósszekeres vándorcigányok gyűlnek össze a kertjükben. Körül ülik a nagy tűzrakást és furcsa nyelvükön régi cigánynótákat énekelnek a gyümölcsfák ringatózó lombkoronája alatt.

A varázslatos nyarak gyorsan elrepülnek. Tiszaföldvár után legtöbbször vonattal Szekszárdra utazunk. Keresztapám régi vágású úriemberként, minden alkalommal elegáns, első osztályú kupékban vált helyjegyet. A zakatoló vonat ablakából nézzük a mezőkön menekülő vadakat. A csendes falusi esték után, itt egy teljesen más, nyüzsgő kisvárosi élet fogad. Keresztapám rögtön, már másnap reggel beírat a városi könyvtárba. Minden héten kötelezően el kell elolvasnom egy-két könyvet, amit aztán szigorúan kikérdez. Itt lesz egyik legkedvesebb magyar íróm Gárdonyi, szegény sorsú gyerekként itt eszem életemben először téliszalámit. Délutánonként rengeteget sétálunk. A Kálvária-hegy, a lankás löszfalak mögött megbúvó régi pincesorok és a Csöröge tó a legkedveltebb kirándulóhelyeim. Felfelé menet a főtér közelében a csillogó városi korzó, a fából épült régi főúri vadászkastély, aztán jött az ódon Óváros, a Garai szobor, a klasszicista Megyeháza, a barokk Szentháromság emlékmű, a zúgó hegyi patak vízesése. Távolabb a Babits-ház mellett ott sorakoznak a hangulatos régi időket felidéző sváb parasztházak. (A Babits ház avatójára elvisz Keresztapám, aki nagy tisztelője Illyés Gyulának. Büszke vagyok rá, hogy gyerekként bemutat a nagy írónak, akitől még dedikált könyvet is kapok.) A távoli séták során elérjük a hegy lábánál lévő török forrást. Tiszta vize tenyerembe csobog, a hegyoldalban a fehérre meszelt kápolna mellett, mesészerű színes stációk. Fenn a csúcson három viharvert kőkereszt. Krisztus kőből faragott arca, szenvedő tekintettel néz le az alkonyati városra.

A másik kacskaringós útvonal a cigányok lakta dohos barlanglakások között vezet fel a romantikus szőlőhegyre. A séta során rengeteg furcsa alakú löszbábut és elkorhadt szőlőgyökér „szobrot” lehet gyűjtögetni. Nyaranta itt lakik fenn pincéjében az öreg Gyimesi bácsi, aki közel kilencven évesen is fürgén mászik fára, és hihetetlenül nagy, finom és illatos őszibarackokat termeszt. A felesége hetente egyszer jön fel hozzá, tiszta fehérneműt hoz fonott kosarában. Sokszor beülünk a Kossuth relikviákkal feldíszített öreg, félhomályos pincéjébe. Mivel köztudomású róla, hogy évtizedek óta csak bort iszik, megkérdezem tőle. – Mikor ivott utoljára vizet Gyimesi bácsi? Az öreg hosszasan eltöpreng, majd némi zavarodottsággal így válaszol: - Talán az első háborúban történt. Meglőtték a lovamat és én nyitott szájjal beleestem a patakba. - A Csöröge tó – ami, azóta sajnos kiszáradt-, távolabb volt a várostól. Furcsa, selymesen lágy vize, és a homokos parton álló öreg romantikus tanya, mindmáig felejthetetlen

emlékképem.

Általános iskolám első négy évét Tiszafüreden járom. A tanterem, amelyben tanulok olajos padlós, szénkályhával fűtött, sötét helység. Az ablakok alatti nagy üvegtégelyekben, spirituszba merített kibelezett hüllők tetemei néznek vissza rám. Sok cigány osztálytársam van, közöttük egy sánta, paralízises kislány, akit nagyon megsajnállok. A becsomagolt uzsonnámat általában nekiadom. Bejáratos vagyok a romos, kormos és zezugos cigánytelepre. Egy téli napon, Halottak napját követően, osztálytársaimmal közösen gyertyát lopunk a közeli fagyos temetőből, amit aztán beviszünk a cigánysorra. Azonnal elkap az ősz vajda és bűdös pipafüstöt eregetve szigorúan megfenyít. A cigányok nagyon félnek a haláltól és a szellemektől, ezért sűrű imádkozás közben, éjszaka visszavisszük a gyertyákat. Nagyon szégyellem magam, megfogadom, hogy soha többé nem lopok semmit sem.

Anyám az iskolai tiltás ellenére Tiszafüreden beírat hittanra, amit nagyon rossz néven vesz az iskolaigazgató. Azt mondja, választanunk kell, vagy kisdobos leszek, vagy azonnal ki kell iratkoznom a helyi iskolából. Anyám végül sírva, de enged a zsarolásnak. Később a felső osztályokat már Szolnokon végezem, apám műszaki vezetői állást kap a városi erdőszetnél. A vidéki édenkert paradicsomi állapotai után, borzasztóan nehezen barátkozom meg az új, városszéli lakhelyünkkel. Lepusztult szolgálati lakásunk nagyon közel fekszik a vasútállomáshoz, ahol egész éjszaka a rendező-pályaudvar utasításait ordibálják mikrofonba. Álmatlanul forgolódom ágyamon és nem értem, hogy mit keresek egy ilyen szörnyű helyen. A romos ház körül vízzel teli bűdös bombatölcsérek, távolabb gázos, nádas és undorítóan koszos vasúti töltések sorakoznak. A kivilágítatlan sínpályák túloldalán koszos kocsmák, ahol mindennaposak a verekedések. Pocsolya, sár és bűdös szénpor mindenütt. Azt hiszem vége a világnak, ennél csúfabb helyet el sem tudok képzelni. A szabad röptű vidéki kismadár, ronda városi kalitkába kerül.

Súlyos és hosszantartó betegségben, akkoriban halt meg szeretett Molnár nagymamám. Már alig bír járni, amikor utoljára találkozom vele. Alig szól hozzám, csak sírdogál és simogatja a fejemet, könnyek között búcsúzik el végleg tőlem. Késő este van már, amikor a tiszaföldvári házban haldoklik. Minden családtagot magához hívat elbúcsúzni, csak engem nem engednek odamenni hozzá. Magányosan állok a sötét udvaron. Anyám végig ott ül mellette. Aztán végre feltűnik az ajtóban és azt mondja, hogy a borzalmas fájdalmak ellenére, méltósággal és Istenbe vetett igaz hittel halt meg. Másnap az udvar végében, némán elégetjük a halottas ágyát és a ruháit. Sokáig nem fogom fel mi történt, sokáig nem találom a helyemet.

Új iskolámban, már az első nap összeverekszem két szolnoki fiúval, mert csúfolnak jellegzetesen alföldi tájszólásom miatt. A bunyóért egyből osztályfőnöki figyelmeztetést kapok.

Később ők ketten, Fekete Bandi és Szalai Gyuri lesznek a legjobb barátaim. Az Abonyi utcai iskola tanulóévei gyorsan elröpülnek. Itt estem először reménytelen szerelembe Sokvári Tündével, a pedellus szeplős lányával. WC-n ülve írom és olvasom a kézzel körmölt szerelmes leveleket. Legkedvesebb pedagógusom Ligner tanár bácsi, aki földrajzot oktat. Minden reggel alumínium tejeskannával érkezik az iskolába, amiben bor van. Nagyon kedvel engem, minduntalan Izidornak szólít, én vagyok a szertárfelelős. Egyébként igen kemény ember, gyakori a pálcázás, a körmös és a pajeszhúzás. Apám is szigorú elveket vall. Ha elkövetek valamiféle iskolai csínytevést - ami persze rendre kitudódik -, azt ő is azonnal megtorolja. Minden iskolaév kezdetén velem együtt odajön az osztályfőnökömhöz és felhatalmazza: - Tanár Úr! Ha rossz lesz ez a bűdös gyerek, nyugodtan vágja pofon, mintha a sajátja lenne! Ő egyébként szerencsére igen ritkán ver meg lapátméretű, csontos kezeivel. Bőven elég, ha szigorúan rám néz azokkal a nagy kék, vizenyős szemeivel, máris tudom, hol lakik a Jóisten!

Állandó nyüzsgéseimnek később meglesz az eredménye. Az iskola úttörő csapatkapitányának választanak, aminek persze nem különösebben örülnek szüleim. Közösségi emberként, elképesztő módon akarok és szeretek szervezkedni. Igazi bandavezér vagyok, a haverjaimmal együtt benne vagyok minden balhéba. Spárgával, boros dugóval és gombostűvel sokat pecázok a közeli vízzel telt kubikgödrökben, Kolláth Pistivel együtt focizok a réten és biciklizünk a környéken. Az Omega és a Rolling Stones a kedvenc zenekaraim. Mint rajongó, rendszeresen levelezek Adamis Anna szövegíróval. Zajlik az iskolai élet. Egy verekedés kapcsán rendőrök hallgatják ki a diákokat. Rengeteg bicska, bot és bokszer kerül elő a tanulóktól. Szerencsére nem derül ki, hogy otthon én öntöm ki ólomból a kézre húzható bokszereket. Máskor viszont nincs szerencsém. Egy tavaszi vasgyűjtés alkalmával, nyikorgó fatalicskát szerezek, és cimboráimmal együtt összeszedjük a környéken található háborús lőszereket. A pályaudvar háborús bombázása miatt, a környéken igen sok a robbanóanyag. Amikor nagy nehezen betoljuk az iskola udvarára a két félmázsás és rozsdás szárnyas aknát, mindenki visítózva és sikoltozva elmenekül. A tűzszerészek azonnal elszállítják és hatástalanítják a bombákat, én meg ismét iskolai megrovást kapok. Szegény anyám majdnem elájul, amikor megtudja a történeteket. Első színpadi szereplésem is ezekre az időkre datálható. Megérkezik a városi úttörőházba Rodolfo, a híres bűvész, és a kivezényelt gyerekseregéből – talán a piros pulóveremnek köszönhetően -, engem hív fel a színpadra. Hatalmas tapsot aratok, mialatt orromból csengő-bongó pénzdarabok hullnak a kezemben tartott mozsárba. A gyerekkori varázslat aztán tovább folytatódik!

(folytatjuk)